

Arrest

nr. 301 463 van 13 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. GOOSSENS
Aarschotsesteenweg 810
3012 WILSELE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2023 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Oegandese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 juli 2021.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker in het Engels op 23 januari 2023. Zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 9 mei 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Oegandese nationaliteit te bezitten, tot de Baganda-etnie te behoren en ongelovig te zijn. U werd geboren op [...] december 1989 in Mengo, Kampala. Uw eerste levensjaren woonde u in Kazo, Kampala met uw gezin. In 1998 verhuisde u naar Mpererwe, Kampala met uw moeder S. C. nadat ze scheidde van uw vader N. N.. In 2004 verhuisden jullie naar Kajjansi, Kampala. In 2007 begon u aan uw universitaire studies Mechanical Engineering aan Kyambogo University. U trok toen terug in bij uw vader in Kazo. U werkte in deze periode ook in de plasticwinkel van uw vader. In 2009 stopte u met uw studies aan Kyambogo University. U begon hierna aan een opleiding software engineering aan Makerere University. In 2009-2010 ontmoette u P. K., uw latere partner. In 2011 startten jullie een romantische relatie. In augustus 2013 behaalde u uw bachelorsdiploma software engineering. In deze periode trokken uw vrienden J. K. en D. S. bij u in, in de kelder van uw vader zijn huis. Zij waren ook homoseksueel en hadden een relatie met elkaar. In juli 2014 ging u aan de slag bij IT-bedrijf NFT-consult. Rond oktober 2015 werd u aangevallen door twee mensen. Twee maanden hiervoor verdween P. spoorloos. Nadat u werd aangevallen besloot u te verhuizen naar Namugongo samen met J. en D.. Daar hadden jullie soms problemen met de burens omdat deze jullie beschuldigden van homoseksualiteit. In april 2016 reisde u naar België met een toeristenvisum om uw zus L. te begeleiden. Hierna keerde u gewoon terug naar Oeganda. In augustus 2016 verhuisde u naar Ntinda waar u ook samenwoont met J. en D.. Eind 2016 begon u een relatie met J. M.. In januari 2017 reisde u opnieuw naar België voor een conferentie, FOSDEM. Toen u in België was stootte u op een artikel dat stelde dat u een homoseksueel was en u jonge kinderen beïnvloedde om ook homoseksuele daden te stellen. U besloot dat u niet langer kon terugkeren naar Oeganda en reisde naar Nederland. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in (hierna VIB). Daar u een visum had voor België werd uw verzoek vanwege de Dublinrichtlijn niet behandeld in Nederland en werd u doorgestuurd naar België. Hier diende u vervolgens een eerste VIB in op 10 mei 2017. Op 6 oktober 2017 werd er een beslissing "Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" genomen door het CGVS die aan u werd betekend op 9 oktober 2017. U tekende beroep aan tegen deze beslissing de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) op 2 november 2017. De beslissing "Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" werd bevestigd door de RvV op 1 maart 2018 (arrestnummer 200589). U reisde vervolgens terug naar Nederland. In Nederland begon u een relatie met B. K., in 2019. In 2020 eindigde deze relatie en in oktober 2020 reisde u naar Duitsland. Hier diende u een VIB in, maar ook hier werd uw verzoek niet behandeld vanwege Dublinrichtlijn. U werd teruggebracht naar België. Op 2 juli 2021 diende u uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming (hierna VVIB) in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).

U legde ter ondersteuning van uw huidige VVIB verschillende documenten neer: twee schoolrapporten, een zelfgeschreven verklaring waarin u de weigeringsbeslissing van het CGVS betreffende uw eerste VIB ontleedt en weerwoord biedt, een document uit Duitsland betreffende uw VIB daar, een foto van een mail, een mail met L. G. – uw advocate in Nederland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Oeganda, wegens vrees voor vervolging omwille van uw seksuele oriëntatie.

Het CGVS is er in het licht van de elementen in uw dossier echter absoluut niet van overtuigd dat u homoseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-Generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn

seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-Generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. U slaagde er echter niet in om uw seksuele oriëntatie binnen de door uw geschetste context te objectiveren.

Vooreerst wordt er op gewezen dat u reeds in april 2016 naar België was gereisd, nog geen jaar nadat u was aangevallen door twee mannen omwille van uw vermeende homoseksualiteit. U keerde echter terug naar Oeganda. Ook had u Oeganda nog verlaten in november 2016 voor een reis naar Dubai, waarna u ook gewoon terugkeerde naar Oeganda (notities persoonlijk onderhoud VIB1, hierna NPOVIB1, p. 3). Toen u tijdens het onderhoud in het kader van uw eerste verzoek in België werd gevraagd naar de reden dat u bij uw eerste bezoek geen VIB indiende, stelde u dat u niet op de hoogte was van de procedure. In hetzelfde onderhoud verklaarde u bovendien dat u niet van plan was om een VIB in te dienen, tot u het artikel zag (NPOVIB1, pp. 20-21). In de verklaring die u voorlegde waarin u weerwoord bood tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS stelde u dat u geen asiel aanvraag in 2016 omdat u dacht dat u op dat moment kon blijven in Oeganda indien u zich verstopte voor de mensen die u hadden beschuldigd van homoseksuele praktijken. U wilde bovendien gewoon thuis blijven wonen in de buurt van uw geliefden of tenminste zo dicht mogelijk bij hen (zie weerwoord VZ, p. 1). Nochtans had u eerder in de procedure van uw eerste VIB ook verklaard dat u constant in angst leefde voor de mannen die u hadden aangevallen in oktober 2015 (vragenlijst CGVS VIB1, 3.5). U herbevestigde tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS in het kader van uw VVIB dat het nooit uw intentie was om Oeganda te verlaten als het veilig was en dat het enkel door het artikel – gepubliceerd in de Kampala Sun op 02/02/2017 waarin u werd beschuldigd van homoseksualiteit en het bederven van de jeugd (zie administratief dossier) – was dat u niet kon terugkeren (notities persoonlijk onderhoud, hierna NPOVVIB, p. 12). Verder noemde u de aanval op u in oktober 2015 en de hatelijke opmerkingen die u kreeg van de burens als redenen waarom u Oeganda heeft verlaten (NPOVVIB, p. 13). Toen u later tijdens dit onderhoud nogmaals werd gevraagd waarom u tijdens uw eerste bezoek aan België geen VIB indiende, herbevestigde u dat u gewoon in uw land wilde wonen, bij uw familie (NPOVVIB, p. 37). Deze verklaringen vallen echter moeilijk te rijmen met andere beweringen die u maakte tijdens ditzelfde persoonlijke onderhoud. Immers verklaarde u tijdens dit onderhoud dat u altijd bang was in Oeganda (NPOVVIB, p. 16), dat u altijd vrees had voor u P.K.– uw partner – ontmoette (NPOVVIB, p. 18), dat u reeds in de secundaire school hoopte om niet in Oeganda te blijven (NPOVVIB, p. 24), dat u dacht dat Oeganda niet voor u was als u ook homoseksueel was zoals de activist Kato (NPOVVIB, p. 28), dat u met P. plannen maakte om ergens anders naartoe te gaan zodat jullie ooit ergens veilig zouden kunnen wonen, zoals in Kenia (NPOVVIB, p. 28), dat u zich bewust was van het feit dat een visum krijgen erg moeilijk is (NPOVVIB, p. 29) én u ook plannen maakte om naar Canada te gaan met P.K. (NPOVVIB, p. 30). Uit uw verklaringen blijkt dan ook vooreerst dat u op verschillende gelegenheden wel degelijk plannen maakte om Oeganda te verlaten, dat u reeds in uw schooltijd vrees had omwille van uw geaardheid én dat u zich bewust was van het feit dat het moeilijk was om een visum te verkrijgen. Naast het feit dat deze verklaringen **onverenigbaar** zijn met uw bewering dat u steeds in Oeganda wilde blijven tot dit artikel verscheen, mag er gewezen worden op uw gedrag dat niet strookt met wat verwacht kan worden van iemand in uw situatie. **Indien u daadwerkelijk homoseksueel was en dat u zich hier reeds bewust van was sinds uw middelbare schooltijd binnen de homofobe context van Oeganda; dat u nog geen jaar voor uw eerste reis naar België was aangevallen door buurtbewoners die u verdachten van homoseksualiteit; dat u altijd al de intentie had gehad om Oeganda te verlaten; én dat u zelfs al concrete plannen had gemaakt met uw voormalige romantische partner P.K. om het land te verlaten en een toekomst op te bouwen, dan kan er niet ingezien worden waarom u geen VIB heeft ingediend bij uw eerste bezoek aan België in april 2016 maar u integendeel gewoon terugkeerde naar Oeganda. Het feit dat u dit niet deed ondermijnt dan ook bij voorbaat de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit en de vrees voor vervolging die u koppelt aan uw beweerde homoseksualiteit.**

Daarnaast mag er in deze context ook gewezen worden op het feit dat er in de beslissing die werd genomen door het CGVS in het kader van uw vorige verzoek – en die werd bevestigd door de RvV – reeds werd geoordeeld dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vrees omwille van dit (valse) krantenartikel in de Kampala Sun (zie arrest VIB1). Deze beoordeling blijft onverkort gelden, ondanks uw huidige bewering dat u wél homoseksueel zou zijn – waar eveneens geen geloof aan wordt gehecht. Dit blijkt des te meer wanneer men uw verklaringen betreffende dit artikel in het kader van uw huidige verzoek bekijkt. Immers werd u gevraagd wat er precies in het krantenartikel stond, waarop u antwoordde dat ze in Kawempe zeiden dat jullie jongens beïnvloeden, waarna u uitweidde over de indeling van Kampala.

Wanneer de dossierbehandelaar vervolgens wilde weten waarom dit artikel plots werd uitgebracht in februari 2017, bleef u het antwoord schuldig. Vervolgens wilde de dossierbehandelaar weten waarom het artikel sprak over een intensivering van een man hunt voor een prime gay suspect terwijl u had gesteld dat u nooit contact of vervolging had ondergaan door de politie in Oeganda (NPOVVIB, p. 38). U antwoordde nietszeggend: "het is omdat, vanwege de manier waarop we leven, maar ik weet niets over dit artikel" (NPOVVIB, p. 38). Nochtans mag er verwacht worden dat u correcte en gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen over het krantenartikel dat de directe aanleiding was voor u om te beslissen nooit meer terug te keren naar Oeganda en internationale bescherming te zoeken in Nederland en België. **Het feit dat u nog steeds – 6 jaar na het verschijnen van het artikel – nauwelijks iets kon zeggen over het krantenartikel dat u ertoe had aangezet om nooit meer terug te keren naar uw land van herkomst Oeganda en asiel aan te vragen in Europa, getuigt van een complete desinteresse voor de problemen die u beweert te hebben in Oeganda en ondermijnt dan ook nogmaals de geloofwaardigheid van uw vrees omwille van dit (valse) artikel in de Kampala Sun - en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw relaas.** Er wordt voor de volledigheid nog opgemerkt dat het artikel niet langer terug te vinden is via de website van de Kampala Sun (zie administratief dossier).

Verder was u niet in staat om geloofwaardige verklaringen af te leggen over verschillende aspecten van uw beweerde homoseksualiteit – namelijk de ontdekking van uw homoseksualiteit, de homoseksuele relaties die u had en uw kennis van de homofobie binnen de Oegandese gemeenschap.

Zo bleken uw verklaringen over de ontdekking van uw homoseksualiteit alsook over hoe u zelf omging met deze ontdekking niet doorleefd.

Zo werd tijdens het persoonlijke onderhoud in het kader van uw VVIB gevraagd naar wanneer u voor het eerst ontdekte dat u zich aangetrokken voelde tot mannen. U stelde dat u nog een kind was en dat u niet kon zeggen wanneer het precies was, maar dat u reeds in de basisschool het gevoel had dat u aangetrokken was tot uw vriendjes en later ook toen u op de secundaire school zat. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg om een **concrete situatie** te duiden waarbij u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot jongens, verklaarde u **vaagweg** dat dit in het secundair was. U bleef echter in **algemene termen** stellen dat u zich meer en meer aangetrokken voelde tot **hen**, omdat jullie samen waren en samen dachten en dat u dan naar **hen** keek. Gevraagd naar een specifieke jongen die uw aandacht trok, stelde u **ontwikkend** dat er verschillende mensen waren in de verschillende scholen waar u heen ging, maar dat u hen nooit vertelde hoe u zich over hen voelde. Toen de dossierbehandelaar wilde weten wie deze verschillende jongens waren, noemde u nu wel ene P. B. en ene D. N. (NPOVVIB, p. 14). Wanneer u werd gevraagd naar de gevoelens die u voor hen ontwikkelde praatte u echter opnieuw eerder in **vage en algemene termen**. Zo zei u over P.: "Ik weet niet wat je precies wilt horen. Gewoon iedere keer, iets meer, altijd als ik hem zag, voelde ik mij goed" (NPOVVIB, p. 15); en ook: "als ik iemand leuk vind kan ik niet 10 verschillende redenen zeggen, maar het kan zijn dat ik iemand leuk vind omwille van iets of iets anders" (NPOVVIB, p. 15); en over D.: "D. was ook een beetje zoals P., maar hij was een beetje anders, hij was beste vrienden met mijn neef" (NPOVVIB, p. 17); en ook: "ik vond hem er goed uitzien. Hij was groot, maar niet gigantisch" (NPOVVIB, p. 17). Ook later tijdens het onderhoud bleef u in **vage en algemene termen** spreken wanneer het ging over de ontdekking van uw homoseksualiteit. Zo vroeg de dossierbehandelaar van het CGVS wat er precies gebeurde waardoor u dacht dat u mogelijk homoseksueel was, en antwoordde u **vaagweg** dat u aantrekking voelde tot hetzelfde geslacht en een intieme relatie wilde met mensen van hetzelfde geslacht. Een **concrete gebeurtenis** die u deed beseffen dat u mogelijk homoseksueel was kon u zich echter **niet herinneren** (NPOVVIB, p. 23). Nochtans kan er verwacht worden van iemand die zijn homoseksuele geaardheid ontdekt in een van homofobie doordrongen maatschappij - zoals die in Oeganda - stilstaat bij zijn ontluikende gevoelens van aantrekking tot andere mannen en zich bijgevolg ook situaties voor de geest zou kunnen halen waarin deze gevoelens initieel opkwamen.

Het feit dat u enkel in staat bleek om twee namen van mannen te noemen – P. B. en D. N. – waarvoor u zogezegd uw eerste romantische gevoelens ontwikkelde, maar vervolgens niet in staat bleek om deze romantische gevoelens te voorzien van enige concrete context en u daarnaast niet eens één concrete gebeurtenis kon schetsen waarin u zich gewaar werd van uw ontluikende homoseksuele gevoelens komt dan ook niet doorleefd over en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit dan ook verder.

Temeer omdat u wel aangaf dat u het moeilijk had met dit initiële besef dat u mogelijk homoseksueel was, net omwille van de publieke perceptie (NPOVVIB, p. 23). Er mag dan ook verwacht worden dat deze

moeilijke omgang met deze ontluikende gevoelens gepaard ging met een intern proces waar u doorleefde verklaringen over zou kunnen afleggen.

Echter bleken uw antwoorden op vragen over dit interne proces bij uw ontluikende gevoelens incoherent en niet doorleefd. Zo was uw antwoord op de vraag of u zich verward voelde bij uw eerste gevoelens voor P. B.: “niet echt. Voor mij was het belangrijk hoe ik voelde en hoe mensen mij percipieerde als mij en hoe ik ben” (NPOVVIB, p. 17). Nochtans kan er verwacht worden dat u zich vragen zou stellen bij het feit dat u zich niet echt aangetrokken voelde tot meisjes (NPOVVIB, pp. 18; 24) en wel tot jongens. Immers heeft u meermaals aangegeven zich bewust te zijn van de publieke, homofobe perceptie in Oeganda (NPOVVIB, p. 15; 20; 23) en werd u zelfs met de kwalijke gevolgen van homoseksueel zijn in de Oegandese gemeenschap geconfronteerd – zo werden twee jongens op school geschorst nadat ze betrapt werden tijdens homoseksuele activiteiten (NPOVVIB, pp. 16-17). Wanneer u werd gevraagd hoe u erin slaagde om met uw gevoelens te leven – wat u voorheen zelf expliciet verklaarde (NPOVVIB, p. 23) – stelde u plots: “ik slaagde er niet echt in, het was een strijd, ik moest het bij mijzelf houden, dit is hoe ik ben en ik moet het accepteren” (NPOVVIB, p. 23). Wanneer de dossierbehandelaar vroeg of u probeerde in te gaan tegen uw gevoelens, antwoordde u “niet echt” en zei u dat uw gevoelens niet iets waren waar u tegen inging (NPOVVIB, p. 23). Wanneer gevraagd werd of u deze gevoelens voor uzelf accepteerde, antwoordde u van wel, maar dat het wel enkele jaren duurde, de jaren dat u nog in het lagere secundair zat (NPOVVIB, p. 24). Het mag duidelijk zijn dat u incoherente beweringen aflegde over uw interne processen en uw omgang met uw ontluikende gevoelens en dat u uw verklaringen aanpaste naargelang de vraag van de dossierbehandelaar. Zo gaf u initieel aan dat uw gevoelens voor een andere jongen geen enkele verwarring meebrachten, stelde u vervolgens dat u met deze gevoelens leefde, om dan weer te beweren dat u er eigenlijk niet mee kon leven en dat het een strijd was, en vervolgens weer te verklaren dat u deze gevoelens wel accepteerde, maar dat wel het enkele jaren duurde.

Gezien u bij iedere vraag die de dossierbehandelaar van het CGVS u stelde over uw omgang met de ontdekking van uw homoseksualiteit andere zaken beweerde, blijken uw verklaringen over het interne proces dat u doorging bij de ontdekking van uw homoseksualiteit dan ook niet doorleefd. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit dan ook verder ondermijnd.

Ook wisten uw verklaringen over uw homoseksuele relaties met P.K. K. B. niet te overtuigen.

Zo bleken uw verklaringen over de ontwikkeling van uw relatie met P.K. vaag en niet doorleefd. Immers mag verwacht worden dat u een gedetailleerd beeld zou kunnen schetsen van uw eerste homoseksuele relatie – die vier jaar duurde – in een van homofobie doordrongen maatschappij als Oeganda. U bleek niet eens in staat om het uiterlijk noch de persoonlijkheid van P. op een geloofwaardige manier te schetsen. Hoewel de dossierbehandelaar u tot vijf keer vroeg naar zijn fysieke voorkomen was het enige dat u kon zeggen over zijn uiterlijk dat hij “niet zoals u zelf” was, maar dat jullie wel een beetje op elkaar leken, dat hij iets groter en iets dikker was, dat zijn gezicht rond was, dat hij geen scherpe kaken had, en dat zijn haar geschoren was. Andere opvallende fysieke kenmerken kon u niet geven omdat zijn voorkomen moeilijk te beschrijven valt (NPOVVIB, p. 29). Er mag verwacht worden dat u van iemand waarmee u vier jaar lang een romantische relatie onderhield én die u quasi dagelijks zag (NPOVVIB, p. 29) op zijn minst zijn uiterlijk op een geloofwaardige manier zou kunnen schetsen. Ook over zijn karakter zei u dat u niet wist hoe dit te beschrijven (NPOVVIB, p. 30). Wanneer de dossierbehandelaar aandrong, gaf u wel vaagweg aan dat hij lief, optimistisch en behulpzaam was (NPOVVIB, p. 30). Het feit dat u nauwelijks iets kon zeggen over P. zijn uiterlijk en persoonlijkheid, roept dan zelfs vragen op bij het eigenlijke bestaan van P., laat staan dat het geloofwaardig wordt geacht dat u vier jaar lang een relatie zou gehad hebben met hem.

Ook bleek u doorheen het hele persoonlijke onderhoud, ondanks het vele aandringen van de dossierbehandelaar, niet in staat op een gedetailleerde, doorleefde wijze de context te schetsen waarin jullie een koppel waren geworden.

Zo werd u gevraagd hoe jullie relatie evolueerde naar een romantische relatie waarop u antwoordde dat u hem “gewoon” werd en jullie elkaar leerden kennen en hij u over zijn familie vertelde. Wanneer gevraagd werd wanneer jullie dan echt een koppel werden, antwoordde u dat u dacht dat het 2011 was en dat het ook het “gewoon worden” was (NPOVVIB, p. 19). Wanneer u werd gevraagd om te preciseren wanneer in 2011 u precies een koppel werd met P., stelde u vaagweg dat het moeilijk was om te zeggen en dat u gewoon op een bepaald moment “open” werd tegen elkaar en dat u hem zaken begon te vragen en dat hij op een bepaald moment vertelde dat hij niet op meisjes viel. De dossierbehandelaar bleef echter polsen naar de oorsprong van uw relatie met P.. Toen hij vroeg wat er precies was gebeurd waardoor

deze relatie een romantische relatie werd, antwoordde u dat u **“niet meer specifiek”** kon zijn dan dit (NPOVVIB, p. 20). De dossierbehandelaar vroeg nogmaals naar een concrete situatie waarop u beseftte dat de overgang naar liefdespartners was gemaakt, waarop u stelde dat het was toen u zijn tante ontmoette omdat u toen het gevoel had dat u deel uitmaakte van uw leven – u wist echter ook niet wanneer dit was (NPOVVIB, p. 21). Toen u vervolgens werd gevraagd wanneer jullie **precies** jullie gevoelens aan elkaar kenbaar hadden gemaakt, stelde u dat het in 2011 was, maar dat u zich niet precies kon herinneren wanneer het was. Gevraagd naar meer uitleg bij de context van die avond, stelde u dat het gewoon een avond was zoals normaal, maar dan gaf hij een geschiedenis van zijn relaties en u had door dat P. zoals u was en dat dit **“ok”** was voor u. Vervolgens vroeg de dossierbehandelaar hoeveel tijd er zat tussen het moment dat P. u had gezegd dat hij op jongens viel en het moment dat jullie spraken over jullie gevoelens, waarop u antwoordde dat het dezelfde avond was, maar dat jullie er ook later nog over praatten, want **“het was geen breekpunt”** (NPOVVIB, p. 21). Toen de dossierbehandelaar nogmaals vroeg wanneer het nu was dat u precies uw gevoelens kenbaar maakte aan hem, antwoordde u **vaagweg** dat het na **“een tijdje”** was. Toen de dossierbehandelaar verduidelijking vroeg stelde u **oppervlakkig** dat het **een lange tijd** was, **misschien** weken (NPOVVIB, p. 21). Toen de dossierbehandelaar nogmaals vroeg wanneer het precies was dat uw relatie evolueerde van vriendschapsrelatie naar romantische relatie zei u nogmaals dat het voor u moeilijk was om de exacte maanden te geven en dat u niet goed kon zeggen wanneer het precies gebeurde. Gevraagd of het in het begin van het jaar, het midden of het einde was, antwoordde u **gissend** dat u kon zeggen dat 2011 **misschien** al naar het einde toe ontwikkelde.

Het feit dat u dermate vaag was over wanneer of in welke context u precies een relatie begon met P. Kat., komt dan ook niet doorleefd over en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relatie met P. dan ook.

Ook uw verklaringen over de gesprekken die u en P. zagezegd voerden over jullie homoseksuele gevoelens en geaardheid bleken niet doorleefd en ongeloofwaardig.

Zo werd gevraagd naar uw reactie toen P. **“open”** werd tegen u en vertelde over zijn seksualiteit. U stelde **nietszeggend** dat u hem **“geen bevroren gezicht”** gaf en dat u dacht dat dit mogelijk de beste mogelijkheid was en dat u hem kende als een vriend en dat hij een prachtig persoon was (NPOVVIB, p. 20). Toen de dossierbehandelaar wilde weten hoe u **precies** reageerde toen P. u vertelde dat hij niet op meisjes viel, antwoordde u dat u P. vroeg om het uit te leggen, waarop u stelde dat hij een beetje in detail uitlegde over zijn persoonlijke gevoelens, dat hij nooit gevoelens had voor een vrouw, geen relaties had gehad en dat hij altijd al een relatie wilde met een persoon van hetzelfde geslacht en dat de meeste andere zaken de moeilijkheden en uitdagingen waren die hij al had tegengekomen in de jaren voor ze elkaar hadden ontmoet (NPOVVIB, p. 20). Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg wat deze moeilijkheden waren antwoordde u **inhoudsloos**: “zoals dat het moeilijk was om te wonen als een homoseksueel in het land” (NPOVVIB, p. 20). Gevraagd hoe u hier dan weer op reageerde, antwoordde u dat u **“gewoon ok was met alles”** en dat het gevoel resoneerde met u omdat u gelijkaardige ervaringen had. Uzelf reageerde toen **“niet echt blij”**, maar zei hem dat het **“ok”** was en dat P. niets moest vrezen (NPOVVIB, p. 20). Toen de dossierbehandelaar van het CGVS vervolgens wilde weten wat er daarna gebeurde, stelde u **vaagweg** dat jullie gewoon hebben verder gedaan en **“iets sterks”** bouwden. Ook over uw reactie op deze onthulling van P. antwoordde u **vaagweg** dat u niet wist wat te zeggen en dat u zich af vroeg of het wel waar was (NPOVVIB, p. 21). Wanneer werd gevraagd hoe jullie relatie in de periode na de onthulling was, antwoordde u **nietszeggend** dat het **“traag”** was, maar dat jullie contact wel gewoon doorging en dat het niet ongemakkelijk was, maar dat u hem geen rechtstreeks antwoord wilde geven (NPOVVIB, p. 21). Wanneer u vervolgens werd gevraagd wanneer u dan wel klaar was om hem een antwoord te geven, stelde u **opnieuw vaagweg** dat het **“na een tijdje”** was (NPOVVIB, p. 22). U stelde dat u met hem naar de film ging en dat jullie vervolgens naar zijn huis gingen en dat u hem na een aantal drankjes vertelde dat uw antwoord een ja was (NPOVVIB, p. 22). De dossierbehandelaar vroeg u vervolgens wat er veranderd was dat u nu wel ja kon antwoorden, waarop u stelde dat er **niets was veranderd** maar dat het zo was dat u **“blij”** was en dat u hem niet meteen kon zeggen dat u **blij** was en dat jullie samen konden zijn (NPOVVIB, p. 22). Ook wanneer u werd gevraagd wat er na deze openbaring gebeurde met jullie relatie antwoordde u **in vage en algemene termen**, namelijk dat jullie **“zo blij”** waren en dat jullie praatten over wat jullie zouden doen in de toekomst en hoe jullie zouden leven, “vele, vele dingen” (NPOVVIB, p. 22). Toen de dossierbehandelaar later vroeg hoe jullie omgang veranderde met elkaar, kon u enkel **oppervlakkig** zeggen dat jullie meer probeerden samen te zijn in de avond, maar dat jullie zich in het openbaar gewoon als vrienden gedroegen.

Het feit dat u - wanneer er u werd gevraagd naar de gesprekken die u voerde met P.K. over jullie gevoelens en hoe de relatie vervolgens evolueerde – steeds in vage en algemene termen sprak over hoe jullie omgingen met de bekendmaking van gevoelens aan elkaar, alsook hoe jullie relatie vervolgens

evolueerde, komt eveneens niet doorleefd over en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van jullie relatie nog verder.

Gezien een ontluikende relatie helemaal niet vanzelfsprekend is in de homofobe maatschappelijke context van Oeganda, kan er verwacht worden dat u meer duidelijkheid zou kunnen bieden over de context waarin uw relatie met P.K. tot stand kwam. Het feit dat u hier allesbehalve in staat was, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw relatie met P.K. op fundamentele wijze en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit nog verder.

Er wordt in deze context nog gewezen op het feit dat u nauwelijks iets wist over de verdwijning van P.K. (NPOVVIB, p. 19) en het feit dat u ook niets ondernam nadat hij verdween (NPOVVIB, p. 30). U stelde vaagweg, dat u niet naar de politie ging omdat er veel dingen waren gebeurd. Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat het hem vreemd leek dat u niet naar de autoriteiten ging bij deze verdwijning volhardde u en zei u dat u dit niet deed (NPOVVIB, p. 31). Nochtans had u zelfs een zus die bij de politie zat, die P.K. nota bene kende. Het feit dat u op geen enkel moment aangifte deed van zijn verdwijning is dan ook compleet onbegrijpelijk. Immers mag er verwacht worden dat u meer zou doen voor de man waarmee u al jarenlang in een relatie was, dan gewoon eens controleren binnen "uw cirkels" of u hem kon vinden (NPOVVIB, p. 32) – temeer gezien u een zus had binnen de politie. **Dit gedrag ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relatie met P.K. dan ook nog verder.**

Uit bovenstaande mag het dan ook duidelijk zijn dat er geen enkel geloof wordt gehecht aan uw relatie met P. K..

Wat betreft de relatie die u beweerde te hebben in Nederland met B. K. wordt er opgemerkt dat de geloofwaardigheid van deze relatie al bij voorbaat fundamenteel ondermijnd wordt door het feit dat u initieel niet meer over hem kon zeggen dan dat zijn naam B. was (NPOVVIB, p. 11). Er mag immers verwacht worden dat u over de persoon waarmee u uw eerste homoseksuele relatie had in Europa, op zijn minst spontaan zou kunnen aangeven wat zijn naam was. Het feit dat u na de middagpauze plots kon zeggen dat zijn naam B. K. was, doet niets af aan deze vaststelling (NPOVVIB, p. 23).

Verder wordt gewezen op uw gebrekkige kennis van voorbeelden van homofobie en homofob geweld in Oeganda.

Zo werd u tijdens het persoonlijke onderhoud in het kader van uw VVIB gevraagd welke vijandigheid u ooit heeft vernomen door de media in Oeganda, vernoemde u een man die in 2004 werd vermoord, genaamd K. (NPOVVIB, p. 27). De volledige naam van deze activist kende u echter niet en u wist verder enkel te zeggen over hem dat hij homoseksueel was en dat ze hem hadden neergeslagen en vermoord nadat ze de anti-homowet hadden geratificeerd (NPOVVIB, p. 28). Wanneer u naar nog andere voorbeelden uit de media werd gevraagd, antwoordde u nietszeggend: "ja maar sommige heb ik ook geleerd terwijl ik hier woonde en in Nederland. Toen ik in Oeganda was, was ik niet iemand die altijd op het internet was, ik was niet echt actief op sociale media, de meeste verhalen die ik had waren van binnen de gemeenschap, dan kon ik dit weten, maar het is niet zo dat ik de dingen volgde terwijl ze gebeurden. En soms, er is te veel negativiteit als je het nieuws leest en dan besluit ik om weg te blijven van alles" (NPOVVIB, p. 28). **Gezien u eerder tijdens het onderhoud nog expliciet had verklaard dat u de homofobe houding van de Oegandese gemeenschap had vernomen via de media en u reeds sinds jonge leeftijd gewaar werd van uw homoseksualiteit, kan er verwacht worden dat u enkele voorbeelden zou kunnen geven van de homofobie en homofob geweld in Oeganda. Het frappeert dan ook dat wanneer u naar voorbeelden van homofob geweld werd gevraagd, maar één voorbeeld wist te geven en dan bovendien nauwelijks info kon geven over dit ene voorbeeld.**

Bovendien is het zo dat de info die u wél kon geven over "K." niet eens overeenstemt met de info waarover het CGVS beschikt. Immers werd de Oegandese LGBTQ+ activist D. K. in 2011 vermoord en werd de AntiHomosexuality Bill in Oeganda voor het eerst geïntroduceerd in 2009 (zie administratief dossier) en dus niet in 2004. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat D. K. overleed in 2011, kon u hier geen uitleg voor bieden. U stelde dat u geen artikels had gezien en dat het daarom mogelijk was dat u een foute datum had opgegeven (NPOVVIB, p. 28). Uw uitleg dat u geen artikels had gezien frappeert, daar u in de door u neergelegde verklaring waarin u zich verdedigt tegen de initiële weigeringsbeslissing van het CGVS expliciet verwees naar D. K.. Het feit dat u dit voorbeeld wel had aangedragen in uw weerwoord tegen de weigeringsbeslissing die werd genomen in uw eerste verzoek (weerwoord VZ, p. 4). Er kan niet ingezien worden waarom u toen wel afwist van D. K. en nu plots niet meer.

Bovendien, het feit dat u, die zich reeds vanaf jonge leeftijd bewust was van zijn geaardheid, nauwelijks iets kon zeggen over één van de belangrijkste figuren van de Oegandese LGBTQ+ gemeenschap én dat u bovendien compleet verkeerde informatie aangaf over hem, alsook over de Anti-Homosexuality Bill, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw geaardheid verder. Immers kan er verwacht worden van iemand die reeds vanaf jonge leeftijd op de hoogte is van zijn geaardheid en omwille van zijn geaardheid altijd in angst leefde op zijn minst een beetje op de hoogte zou blijven over de situatie van homoseksuelen in de Oegandese context. Bovendien wordt er gewezen op het feit dat u in hetzelfde jaar van de moord op D. K. een relatie begon met P.K. en dat jullie zowel voor als tijdens jullie relatie gesprekken voerden over homoseksualiteit in Oeganda (NPOVVIB, pp. 20-22; 27-29) en dat u meerdere jaren samenwoonde met twee andere homoseksuele mannen, J. K. en D. S., waarvan u bovendien wist dat ze homoseksueel waren (NPOVVIB, pp. 19-20). Er kan dan ook verwacht worden dat zaken als de Anti-Homosexuality Bill of de moord op D. K. in die context – uw relatie met P.K. van 2011 tot 2015 en uw samenwonen met J. K. en D. S. – wel ooit aan bod zouden gekomen zijn in uw contacten met P., J. of D..

Het feit dat u desondanks dermate onwetend was over D. K. en de Anti-Homosexuality Bill ondermijnt de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit dan ook verder.

Gezien u over verschillende aspecten van uw homoseksualiteit - de ontdekking van uw homoseksualiteit, de homoseksuele relaties die u had, de homofobie van de Oegandese gemeenschap – geen geloofwaardige verklaringen kon afleggen, wordt er geen enkel geloof gehecht aan uw beweerde homoseksualiteit.

Gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw beweringen over uw homoseksualiteit, wordt er ook geen geloof gehecht aan uw verklaringen over het feit dat uw familieleden zouden aangevallen zijn in Oeganda omwille van uw homoseksualiteit. Mocht er toch enig geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw homoseksualiteit en bijgevolg ook aan de beweringen die u deed over de aanval op uw familieleden – quod non –, kan er nog gewezen worden op het feit dat u hier incoherente en vage verklaringen over aflegde. Zo verklaarde u initieel dat zowel uw moeder als uw zus werden aangevallen omwille van uw homoseksualiteit (zie verklaring volgend verzoek). Tijdens het persoonlijke onderhoud sprak u initieel echter enkel over een aanval op uw moeder en kon u zich bovendien niet herinneren wanneer dit precies was, buiten dan dat het tijdens Covid Times was (NPOVVIB, p. 13). Wanneer u later nogmaals werd gevraagd naar deze aanval, stelde u plots dat er twee aanvallen waren geweest op uw moeder, maar kon u niet aangeven wanneer deze precies hadden plaatsgevonden en stelde u expliciet dat u geen weet had van een aanval op andere familieleden (NPOVVIB, p. 39-40).

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u niet naar uw land van herkomst, Oeganda, kan terugkeren omwille van vrees voor vervolging omwille van uw seksuele oriëntatie.

Er wordt nog gewezen op het feit dat u nadat u een definitieve beslissing kreeg in uw eerste verzoek wachtte tot november 2020 voor u opnieuw een VIB indiende in Duitsland. Nochtans kan er verwacht worden van iemand die vreest voor vervolging bij terugkeer naar zijn thuisland, dat deze zo snel mogelijk poogt bescherming te krijgen.

Het feit dat u bijna drie jaar wachtte na het ontvangen van uw definitieve beslissing in het kader van uw eerste VIB-procedure (01/03/2018), ondermijnt dan ook nogmaals de geloofwaardigheid van uw vrees bij terugkeer.

Waar u aanhaalde dat u tijdens uw leven in Oeganda ook problemen kende omwille van het feit dat u de kleinzoon was van P. P. M., wordt er op gewezen dat u hier geen persoonlijke problemen aan wist te koppelen (NPOVVIB, pp. 22-23).

Wat betreft de documenten die u voorlegde wordt er op gewezen dat deze niets kunnen veranderen aan de eerder gemaakte vaststellingen.

Zo kunnen de schoolrapporten die u voorlegt hoogstens aantonen dat u school heeft gelopen op B. adventist school en M. College en dat u afstudeerde in het secundaire onderwijs. Deze hebben echter geen invloed op de beslissing die wordt genomen in het kader van uw huidige verzoek.

Wat betreft de verklaring die u neerlegde waarin u de beslissing aanvecht die werd genomen door het CGVS in het kader van uw eerste verzoek, dient gewezen te worden op het feit dat dit betrekking heeft

op uw vorige verzoek, waarin reeds een definitieve beslissing werd genomen, en dus geen invloed heeft op de beslissing die wordt genomen in het kader van uw huidige verzoek.

Wat betreft de documenten uit Duitsland die u voorlegde, dient er op gewezen te worden dat deze betrekking hebben op uw periode in Duitsland en hoogstens aantonen dat u daar was en een VIB heeft ingediend. Bijgevolg hebben ook deze documenten geen invloed op de beslissing die wordt genomen in het kader van uw huidige verzoek.

Wat betreft de foto van de mail die verstuurd zou zijn door de Belgische ambassade naar de baas van Brussels Airlines Oeganda, die volgens u moet aantonen dat de Belgische overheid de gegevens van uw eerste VIB zou gelekt hebben aan de manager van Brussels Airlines Oeganda, worden enkele zaken opgemerkt. U voert dit document aan als bewijs voor deze bewering en stelt bovendien dat dit informatiek door de Belgische overheid de reden was waarom u bepaalde zaken verzweeg in uw eerste VIB, zoals uw homoseksualiteit. Er wordt op gewezen dat dit document een kopie van een foto betreft, wat een gemakkelijk te fabriceren document betreft. Verder wordt er nergens in dit document melding gemaakt van uw naam, het betreft dan ook een document dat hoogstens kan aantonen dat iemand van de Belgische ambassade info zou doorgespeeld hebben over een familielid van een van zijn werknemers die asiel heeft aangevraagd in België. Er is geen enkel bewijs dat dit document over u zou gaan. Verder verklaarde u dat u dit document reeds in uw bezit had tijdens uw eerste VIB-procedure. Het feit dat u dit niet eerder voorlegde is dan ook nefast voor het authentieke karakter van het document. Temeer omdat u in uw eerste verzoek wel degelijk praatte over het feit dat uw zus op de hoogte was gebracht van uw verzoek voor internationale bescherming. Indien dit het geval was, kan er niet ingezien worden waarom u dit niet zou voorgelegd hebben. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd tijdens het persoonlijke onderhoud in het kader van uw huidige verzoek, kon u geen bevredigende uitleg bieden. U zei dat u bang was voor deportatie en dat u het daarom niet voorlegde en dat u nooit een advocaat had in België en het daarom ook niet aan hen kon geven. De dossierbehandelaar wees u er op dat u wel degelijk een advocaat had gehad in de beroepsprocedure bij de RvV waarop u antwoordde dat u zich niet kon herinneren of u het document had afgegeven aan uw advocaat (NPOVVIB, pp. 38-39).

Er wordt verder nog op gewezen dat zelfs als men zou aannemen dat het document authentiek is – quod non en dat het effectief over u gaat, dan nog kan dit geen invloed hebben op de hierboven gemaakte vaststellingen. Het loutere feit dat uw zus op de hoogte zou zijn gesteld van het feit dat u een VIB indiende in België heeft geen invloed op de beoordeling dat uw homoseksualiteit en uw vrees voor vervolging omwille van uw beweerdde homoseksualiteit niet geloofwaardig zijn. Uw bewering dat uw volledige asioldossier werd overgemaakt, blijft een bonte verklaring die u op geen moment staaft. Uw bewering tijdens het persoonlijke onderhoud in het kader van uw huidige verzoek dat iedereen in Oeganda op de hoogte zou zijn gebracht van uw homoseksualiteit door C. is nog onwaarschijnlijker en evenmin onderbouwd. De bewering is bovendien een onmogelijkheid, gezien u in uw eerste verzoek expliciet verklaarde geen homoseksueel te zijn. Toen u hiermee werd geconfronteerd tijdens het onderhoud in het kader van uw huidige verzoek, stelde u dat C. alles vertelde wat haar baas haar had verteld en wat er in het nieuwsartikel stond. Niet alleen had u op het moment van de mail van de ambassade aan de baas van uw zus C. (19/05/2019) het artikel nog niet voorgelegd, u deed dit pas tijdens het persoonlijke onderhoud in het kader van uw eerste verzoek (26/09/2017) (NPOVVIB, p. 39), er werd bovendien reeds uitgebreid gemotiveerd dat het krantenartikel in de Kampala Sun een vals artikel betreft. Bijgevolg blijken uw verklaringen over de bekendmaking van uw homoseksualiteit door uw zus C. dan ook bedrieglijk.

De mail naar uw Nederlandse advocate L. G. kan hoogstens aantonen dat u contact heeft gehad met haar betreffende het beweerdde lek van uw persoonsgegevens. Dit heeft echter eveneens geen invloed op de beslissing die wordt genomen in uw huidige verzoek.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 27 januari 2023. Op 30 januari 2023 maakte u via uw raadsman enkele opmerkingen over. Deze hadden echter allen enkel betrekking op de schrijfwijze van verschillende namen en plaatsen. De geleverde opmerkingen hebben dan ook geen invloed op de hierboven gemaakte conclusies.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de bewijskracht der akten. Verzoeker meent dat de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker absoluut niet zou overtuigen in zijn stelling dat hij homoseksueel is, frappant is aangezien hij zijn geaardheid als het ware belichaamt in al zijn doen, laten en communiceren. Dat dit onderbouwd wordt door te stellen dat verzoeker in 2016 naar België is gereisd maar gewoon terug naar Oeganda keerde ondanks het feit dat hij in 2015 door twee mannen was aangevallen wegens zijn homoseksualiteit, heeft volgens verzoeker niets te maken met de vraag of verzoeker homo is of niet maar heeft enkel betrekking op de al dan niet bestaande vrees om naar het thuisland terug te keren. Verzoeker meent dat deze wijze van oordelen nogal onvoorzichtig is. Verzoeker betoogt verder dat hij inderdaad verschillende keren is teruggekeerd naar Oeganda nadat hij het land had verlaten, maar dat hij nadien asiel heeft aangevraagd om verschillende redenen, met name dat hij in 2015 fysiek is aangevallen wegens zijn homoseksuele geaardheid, dat hij in 2015 hatelijke opmerkingen kreeg van zijn burens wegens zijn homoseksuele geaardheid en dat het in het artikel dat gepubliceerd werd in de Kampala Sun op 02/02/2017 verzoeker beschuldigd werd van homoseksualiteit en van het bederven van de jeugd. Dit is uiteraard niet strijdig met de wil van de verzoeker om met rust gelaten te worden en in vrede bij zijn familie te zijn en met het toch naar Oeganda terugkeren na de problemen in 2015 aangezien de doorslag werd gegeven door het later gedateerde artikel. Verzoeker meent dat hij beschouwd moet worden als een 'réfugié 'surplace', zodat het niet opgaat dat de commissaris-generaal elke afzonderlijke potentiële reden van vluchten aftoetst aan het werkelijk gevlucht zijn of niet.

Verzoeker wijst er voorts op dat hij duidelijk geïmponeerd wordt als homoseksueel in het artikel in de Kampala Sun op 02/02/2017 en dat de commissaris-generaal de bewijskracht van deze akte volledig miskent door enkel vragen te stellen over hoe verzoeker zich bij dit artikel voelt en het objectieve bestaan van dit artikel en de implicaties ervan voor het overige negeert. Hij wijst erop dat het een "nationaal dekkend nieuwsagentschap" is, dat iedereen in Oeganda de Kampala Sun leest en dat dit artikel reeds de homoseksualiteit van verzoeker bewijst. Hij meent dat een zelfrespecterende krant het uiteraard niet kan maken om valse beschuldigingen te uiten maar zelf eerst een onderzoek voert en dat deze krant een beter zicht had op de plaatselijke homoseksuele gedragingen van verzoeker dan dat het CGVS dat heeft op duizenden kilometers afstand én achteraf. Verzoeker meent ook dat het logisch is dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende toen hij België bezocht in 2016 aangezien het voormelde artikel in de Kampala Sun pas dateert van 2017 en dat hij kort na het lezen van dit artikel wel degelijk om internationale bescherming verzocht. Hij wijst er vervolgens op dat de commissaris-generaal op 7 september 2021 de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" van 28 juni 2021 introk en dat men niet enerzijds kan stellen dat er voldoende elementen voorhanden zijn om het volgend verzoek volledig te onderzoeken en anderzijds kan stellen dat dit volgend verzoek ongeloofwaardig zou zijn omdat het eerste verzoek ongeloofwaardig zou geweest zijn. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker een complete desinteresse zou hebben voor de beweerde problemen in Oeganda omdat hij weinig weet over het krantenartikel, stelt verzoeker dat hij niet bij machte is en de connecties ontbeert om meer te weten over het krantenartikel en dat hij er geen belang bij heeft om te kunnen antwoorden op de detaillistische vragen van het CGVS. Hij stelt dat hij er belang bij heeft om veilig te zijn en dat is hij hier in België. Dit heeft volgens verzoeker niets te maken met desinteresse maar alles met zelfbehoud.

Met betrekking tot de beoordeling dat verzoeker niet kan geloofd worden over zijn homoseksuele geaardheid omdat hij in vage en algemene termen spreekt, stelt verzoeker dat het CGVS geen specifieke bespreking van seksuele handelingen eist, noch kan eisen en dat het CGVS dan ook niet mag bestraffen dat hij vaag blijft. Hij wijst erop dat vragen over gevoelens en aanvaarding van de eigen seksuele geaardheid moeilijk zijn en dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud wel degelijk blijkt dat verzoeker veel details vertelt. Verzoeker meent dat het niet opgaat dat het CGVS enkel de minst concrete zaken aanhaalt en de rest niet vermeldt.

Inzake het gebrek aan kennis over de Oegandese LGBTQ+-activist D.K. stelt verzoeker dat het CGVS een paar regels verder meent dat verzoeker ongeloofwaardig is omdat hij bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming wel afwist van D.K. en nu niet meer en argumenteert hij dat dit getuigt van een verkeerde methodiek waarbij men alle mogelijke elementen in het nadeel van de verzoeker interpreteert en men bezwaarlijk kan stellen dat verzoeker te weinig weet over D.K. terwijl men zelf stelt dat verzoeker hem afdoende kende ten tijde van de eerste asielaanvraag.

Vervolgens betoogt verzoeker dat het aannemelijk is dat men niet graag tegen het CGVS praat over zijn homoseksualiteit als uit een foto van de mail van de Belgische ambassade naar de baas van Brussels Airlines Oeganda blijkt dat deze informatie naar het thuisland wordt gelekt. Men kan hem dan ook niet kwalijk nemen dat hij niet expliciet praat over specifieke seksuele handelingen en dat hij evenmin andere personen (voormalige relaties) in gevaar wil brengen door details over deze personen te geven. Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal foutief motiveert waarom verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en dat tot slot in één zin wordt gesteld dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, wat onzorgvuldig is en de motiveringsplicht schendt. Verder stelt verzoeker dat de commissaris-generaal stelt dat het krantenartikel vals zou zijn zonder hierover enig stavingsstuk toe te voegen, dat er geen elementen zijn dat het krantenartikel vals zou zijn en het CGVS zelf erkent dat het artikel verschenen is op een officiële website waar het volgens het CGVS ondertussen verwijderd is, wellicht ingevolge het tijdsverloop en dat mag gesteund worden op een krantenartikel dat gepubliceerd wordt door een officiële nieuwsbron.

Verzoeker besluit het eerste middel door te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt en dat gelet op het bovenstaande ook de materiële motiveringsplicht geschonden is. Om deze reden en wegens de schending van de zorgvuldigheidsplicht en de schending van de bewijskracht van de akte die het hoorverslag uitmaakt, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd volgens verzoeker.

In een tweede middel argumenteert verzoeker dat aangezien uit de feitelijke uiteenzetting en uit het dossier van het CGVS duidelijk blijkt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft of minstens van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Hij stelt dat de Raad vanuit zijn volle rechtsmacht kan oordelen dat verzoeker wel de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geniet.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Hij stelt dat de repatriëring naar Oeganda ertoe zal leiden dat hij naar een homofob gebied zal gebracht worden en er zal mishandeld worden. Dit is strijdig met het recht op leven en met het verbod op foltering of onmenselijke behandeling en bijgevolg is de bestreden beslissing strijdig met deze bepalingen en moet zij worden vernietigd.

Verzoeker vraagt te stellen voor recht dat verzoeker wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Verzoeker voegt een kopie van de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming indiende in België op 10 mei 2017. Dit eerste verzoek om internationale bescherming was gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Oeganda omdat hij ervan verdacht zou zijn homoseksueel te zijn door een klant omdat hij met twee studenten met wie hij aan een project aan de universiteit werkte in de woning van zijn vader woonde, hij door buurtbewoners werd aangesproken over de homoseksuelen die in zijn woning verblijven en hij tijdens een congres in Nederland in 2017 op een

artikel in de Kampala Sun van 2 februari 2017 stuit waarin staat dat hij gezocht wordt door de politie in Kawempe omdat hij jongeren zou rekruteren voor homoseksuele activiteiten.

De commissaris-generaal nam op 6 oktober 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (1) de vaststelling dat verzoeker na de aanvallen in 2015 reeds in 2016 in België is geweest en daarna terugkeerde naar Oeganda zijn verklaringen betreffende de problemen in zijn land van herkomst reeds fundamenteel aantast, (2) het niet aannemelijk is dat de buurtbewoners wel verzoeker maar niet zijn vader zouden hebben aangesproken over zijn homoseksuele vrienden, (3) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer hij niet meer samenwoonde met zijn vrienden; (4) indien hij al zou geviseerd geweest zijn omwille van een veronderstelde homoseksuele geaardheid, de actualiteit van zijn vrees ernstig in vraag gesteld kan worden aangezien hij verklaart dat hij sinds augustus 2015 niet meer gemerkt heeft dat mensen hem viseren en (4) met betrekking tot het artikel dat door de Kampala Sun gepubliceerd werd meerdere opmerkingen kunnen gemaakt worden, onder meer dat een dergelijk online bericht slechts een betrekkelijke bewijswaarde heeft en enkel bewijst dat het bericht online verschenen is, dat uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt dat het gemakkelijk is in Uganda documenten te vervalsen en ter betaling artikels in de Ugandese media te laten verschijnen (informatie beschikbaar in uw administratief dossier) en dat sensatiebladen, zoals Kampala Sun, hier meer aan onderhevig zijn en dat uit een opzoeking via de zoekmachine Google.be blijkt dat dit artikel niet overgenomen werd door andere media (zie administratieve dossier) of dat in andere pers geen vermelding gemaakt werd dat hij door de politie gezocht zou worden, dat het opvallend is dat het bewuste artikel op 2 februari 2017 verklaart dat hij door de politie gezocht wordt, terwijl hij slechts een dag eerder het land via de luchthaven verlaten heeft met zijn eigen paspoort en een visum voor de Schengenzone, zonder dat hij hieromtrent enige problemen aanhaalt, het eveneens verwondert dat het bewuste artikel niet vermeldt wanneer de bewuste feiten plaatsvonden, dat het artikel opgesteld werd in gebrekkig Engels en dat de URLlink van het betreffende artikel niet overeenkomt met de titel en dat daarenboven uit het artikel zelf blijkt dat hij zelf bekend zou hebben homoseksueel te zijn, terwijl hij zelf geen homoseksuele geaardheid aanhaalt tijdens het gehoor voor het CGVS.

In zijn arrest nr. 200 589 van 1 maart 2018 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') verzoeker niet te erkennen als vluchteling en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen en bevestigde de beoordeling door de commissaris-generaal.

4.3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de commissaris-generaal een eerdere beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) van 28 juni 2021 introk en vervolgens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Hieruit volgt dat de commissaris-generaal van oordeel was dat een onderzoek ten gronde noodzakelijk was van het volgend verzoek omdat verzoeker na de afhandeling van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Dit houdt evenwel niet in dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming, geen rekening zou kunnen houden met de omstandigheid dat verzoekers relaas zoals uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, door de commissaris-generaal en de Raad ongeloofwaardig zijn bevonden. *In casu* beriep verzoeker zich bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming op zijn vrees voor vervolging omwille van het feit dat zijn omgeving in Oeganda hem ervan verdacht homoseksueel te zijn en verklaarde hij uitdrukkelijk niet homoseksueel te zijn, terwijl verzoeker zijn volgend verzoek baseert op zijn homoseksuele geaardheid en verklaart wel homoseksueel te zijn. Verzoeker beroept zich daarbij in essentie op dezelfde feiten en hetzelfde krantenartikel in de Kampala Sun dat de directe aanleiding is geweest voor verzoeker om zijn eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar met die verstande dat hij in het kader van zijn tweede verzoek verklaart relaties met mannen te hebben gehad in Oeganda.

Dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten in het kader van zijn eerste verzoek, waarbij verklaarde zelf niet homoseksueel te zijn ongeloofwaardig zijn bevonden en zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten in het kader van zijn tweede verzoek waar hij verklaart dat hij wel homoseksueel is en ook was voor zijn vertrek uit Oeganda eveneens ongeloofwaardig worden bevonden is op zich niet tegenstrijdig zoals verzoeker in het verzoekschrift lijkt te stellen. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat enerzijds omstandig wordt gemotiveerd dat (1) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet reeds bij zijn eerste bezoek aan België in 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende indien hij daadwerkelijk nog geen jaar voor zijn eerste reis naar België was aangevallen door buurtbewoners die hem ervan verdachten homoseksueel te zijn en hij zelfs met zijn partner plannen had gemaakt om Oeganda te verlaten en dat er reeds werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees omwille van het (valse) krantenartikel in de Kampala Sun en deze beoordeling onverkort blijft gelden ondanks zijn huidige bewering homoseksueel te zijn en anderzijds omstandig wordt

gemotiveerd waarom (2) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden seksuele oriëntatie noch de relaties die hij zou hebben gehad met mannen in Oeganda en Nederland. Hieruit en uit het determinerende karakter van de motieven van de bestreden beslissing waarin uiteengezet wordt waarom geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde seksuele gerichtheid en bijgevolg de nieuwe vervolgingsgrond waarop hij zich beroept, blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing op andere gronden tot de conclusie komt dat aan zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming eveneens geen geloof kan worden gehecht.

4.4. Verzoeker beroept zich in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming op hetzelfde artikel in de Kampala Sun van 2 februari 2017 dat hij reeds heeft neergelegd tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Ook in het kader van zijn tweede verzoek verklaart verzoeker dat de ontdekking van dit online artikel de reden was waarom hij na zijn tweede reis naar Europa niet meer wilde terugkeren naar Oeganda (notities PO, p. 37-38) en hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming indiende. In zijn arrest van 1 maart 2018 oordeelde de Raad over dit artikel als volgt: *“2.4.6. Ook het krantenartikel in de Kampala Sun kan de waarachtigheid van verzoekers asielrelaas niet aantonen. Bovendien dient dit krantenartikel met gepaste voorzichtigheid te worden beoordeeld nu artikels tegen betaling kunnen geplaatst worden. Bovendien is een krantenartikel geen officieel document is, slechts een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs voor de erin vermelde feiten. Dit is des te meer het geval nu uit de informatie in het administratief blijkt dat het gemakkelijk is om documenten te vervalsen in Oeganda en artikels ter betaling in de Oegandese media te laten verschijnen, waaraan sensatiebladen zoals de Kampala Sun gevoeliger zijn (zie Situation of LGBTI persons in Uganda, een gezamenlijk COI rapport van de “Danish Refugee Council” en de “Danish Immigration Service”, januari 2014). De echtheid van (de inhoud van) het door verzoeker neergelegde krantenartikel wordt verder ondergraven nu blijkt uit een opzoeking via de zoekmachine Google.be dat dit artikel niet overgenomen werd door andere media en dat in andere pers geen vermelding gemaakt werd dat verzoeker door de politie gezocht zou worden (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Uit het hogervermelde COI rapport blijkt bovendien dat de politie niet actief homoseksuelen opspoot. Verder dient nog opgemerkt dat het artikel 8 maanden na de verschijning ervan slechts 412 keer werd geraadpleegd en dat het werd opgesteld in gebrekkig Engels (zie informatie administratief dossier). Ook stemmen verzoekers verklaringen niet geheel overeen met de inhoud van het artikel, nu het artikel stelt dat verzoeker zelf bekend heeft homoseksueel te zijn en hij gezocht wordt omwille van het rekruteren van jongeren voor homoseksuele activiteiten, terwijl verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS aangaf niet homoseksueel te zijn en stelde dat hij gezocht wordt omdat hij “die homo's bij mij [had] al die tijd.” (CGVS-verslag, p. 18) en als hetero aldus evenmin homo's ‘rekruteerde’. Daarnaast valt niet te rijmen dat het artikel in de Kampala Sun op 2 februari 2017 werd gepubliceerd – een dag nadat verzoeker zijn land van herkomst via de luchthaven op legale wijze, met zijn eigen paspoort en visum voor de Schengenzone, zonder problemen verlaten heeft (verklaring DVZ, punten 30 en 31; CGVS-verslag, p. 20) – terwijl de aanval op verzoeker in augustus/september 2015 plaatsvond en hij verklaarde sindsdien geen indicaties meer gehad te hebben dat hij opnieuw zou geïdende worden (CGVS-verslag, p. 17). Verzoeker blijft evenmin in staat hiervoor een verklaring te geven (“Dat weet ik niet.”, CGVS-verslag, p. 18). Bovendien blijkt uit de vaststelling dat verzoeker op 9 maart 2016 nog een paspoort werd afgeleverd door de Oegandese autoriteiten dat verzoeker niet geïdende werd door de Oegandese overheid. Gelet op voorgaande hecht de Raad dan ook geen enkel geloof aan verzoekers beweerde vrees omwille van het (valse) krantenartikel in de Kampala Sun. 2.4.7. Daar waar verzoeker betoogt: “In Uganda publiceert niet elke krant hetzelfde nieuws”, merkt de Raad op dat dit andermaal een blote bewering betreft. Ook kan niet worden ingezien dat de situatie van verzoeker de aandacht van andere media of kranten niet zou trekken, verzoeker is immers hooggeschoold en komt uit een welstellend gezin met meerdere hoogopgeleide mensen. Waar verzoeker nog betoogt dat het gegeven dat er slechts 412 personen het artikel van verzoeker gelezen hebben, geen afbreuk doet aan de waarachtigheid ervan, merkt de Raad op dat dit gegeven slechts één van de vele elementen is die de echtheid van het artikel ondergraven en de beoordeling in zijn geheel dient te worden gelezen”.*

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op overtuigende wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht werpen op de beoordeling die destijds werd gemaakt door de commissaris-generaal en de Raad van het artikel in de Kampala Sun van 2 februari 2017 op basis van de formele en inhoudelijke kenmerken van dit artikel en de geciteerde landeninformatie waaruit blijkt dat het gemakkelijk is om documenten te vervalsen in Oeganda en artikels ter betaling in de Oegandese media te laten verschijnen, waaraan sensatiebladen zoals de Kampala Sun gevoeliger zijn. Verzoeker werd in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming opnieuw gehoord over het krantenartikel en werd hem opnieuw gevraagd waarom het artikel plots werd uitgebracht in februari 2017 en in het artikel sprake is van een 'man hunt voor een prime gay suspect' terwijl hijzelf verklaarde nooit contact te hebben gehad met de politie. Verzoeker bleef het antwoord schuldig op de eerste vraag en antwoordde op de tweede vraag *"het is omdat, vanwege de manier waarop we leven, maar ik weet niets over het artikel"* (notities PO, p. 38). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker ook in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen verdere duiding kan geven bij het artikel en blijkbaar evenmin vertrouwd is met de inhoud ervan en geen verklaring heeft voor de vaststelling dat het artikel plots in februari 2017 verscheen. Hieruit blijkt minstens dat verzoeker ook zes jaar na de publicatie van het artikel niet goed op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van het artikel. Bijkomend stelt de Raad ook vast dat verzoeker verder geen melding maakt van andere berichtgeving over verzoekers seksuele gerichtheid in de Oegandese pers na het bericht van 2 februari 2017 of over verdere stappen die door de Oegandese politie of gerecht zouden zijn ondernomen tegen verzoeker. Deze vaststellingen samengelezen met de hoger vermelde inhoudelijke en vormelijke vaststellingen over het voorgelegde artikel ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging omwille van dit artikel in de Kampala Sun. Dat hij niet bij machte is om meer te weten te komen over het krantenartikel en geen connectie heeft om meer informatie te verzamelen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het artikel in gebrekkig Engels is opgesteld, dat het niet door andere media werd overgenomen en dat het artikel werd gepubliceerd op 2 februari 2017 een dag nadat hij Oeganda via de luchthaven met zijn paspoort en visum had verlaten terwijl de feiten dateerden van 2015 en het niet aannemelijk is dat de situatie van verzoeker die hoogopgeleid is en uit een welstellend gezin kwam de aandacht van andere media niet zou trekken, zoals de Raad reeds oordeelde in zijn arrest van 1 maart 2018. Verzoeker betoogt verder dat hij duidelijk wordt geïdentificeerd als homoseksueel in het artikel; dat het artikel op zichzelf reeds de homoseksualiteit van verzoeker bewijst en dat een zelfrespecterende krant het niet kan maken om valse beschuldigingen te uiten maar eerst zelf een onderzoek voert. Een dergelijk summier en oppervlakkig betoog, waarvoor verzoeker niet steunt op enige objectieve bronnen wat betreft de reputatie en kwaliteit van de journalistiek bedreven door de Kampala Sun, is niet van aard om een ander licht te werpen op de hoger geciteerde beoordeling van het artikel door de Raad gebaseerd op de geciteerde landeninformatie en inhoudelijke analyse van het artikel en de verklaringen daarover van verzoeker. Hij brengt immers geen enkel gefundeerd concreet element aan dat op overtuigende wijze aantoont dat de eerdere beslissingen inzake zijn eerste verzoek anders zouden zijn geweest indien dit ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dat de commissaris-generaal de bewijskracht van deze "akte" zou miskennen en stelt dat het krantenartikel vals zou zijn zonder hier een stavingsstuk toe te voegen, en dat er geen elementen zijn die aantonen dat het krantenartikel vals zou zijn, kan geleet op het voorgaande waaruit blijkt dat deze beoordeling is gebaseerd op objectieve landeninformatie bijgebracht in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van de inhoudelijke en vormelijke elementen en het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 1 maart 2018, niet worden bijgetreden.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat het artikel niet langer terug te vinden is via de website van de Kampala Sun, volledig ongemoeid laat en hoger reeds werd vastgesteld dat verzoeker evenmin enig begin van bewijs bijbrengt waaruit kan blijken dat andere (Oegandese) media dan wel sociale media over verzoekers seksuele gerichtheid zouden bericht hebben of dat de Oegandese autoriteiten daadwerkelijk stappen zouden hebben ondernomen om verzoeker op te sporen omwille van zijn seksuele gerichtheid. Verzoeker maakt dus evenmin concreet aannemelijk maakt dat hij omwille van het gegeven dat dit artikel ooit online zou verschenen zijn op de website van een krant met een bedenkelijke reputatie actueel, bijna zeven jaar na de publicatie ervan, problemen zou riskeren in geval van terugkeer.

Waar verzoeker nog betoogt dat het logisch is dat verzoeker geen verzoek indiende in België toen hij hier was in 2016 aangezien het artikel in de Kampala Sun pas dateert van 2017, gaat hij er gemakshalve aan voorbij dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gerefereerd naar het geheel van zijn problemen omwille van zijn seksuele gerichtheid en plannen die hij met zijn beweerd toenmalige partner P.K. had om Oeganda te verlaten voor zijn eerste reis naar België in 2016 om te besluiten dat niet kan ingezien worden waarom hij toen geen eerste verzoek indiende maar integendeel naar Oeganda terugkeerde en niet na zijn ontdekking van het online artikel van 2 februari 2017. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing zijn correct en vinden steun in het administratief dossier en verzoeker laat deze in het verzoekschrift volledig ongemoeid. Zijn betoog dat hij pas een verzoek indiende nadat het artikel

gepubliceerd was, is mede gelet op de bovenstaande vaststellingen over dit artikel, dan ook niet dienstig en biedt geenszins een verklaring waarom hij, ondanks zijn voorgehouden seksuele gerichtheid, de daarmee verbonden aanval en hatelijke opmerkingen en zijn plannen met zijn toenmalige partner om Oeganda te verlaten die zich allemaal voordeden voor zijn eerste reis naar België in 2016, toch naar Oeganda terugkeerde. De Raad is dan ook van oordeel dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn problemen in Oeganda als gevolg van zijn seksuele gerichtheid voor zijn vertrek uit Oeganda reeds ondermijnen.

4.5. In de bestreden beslissing wordt daarnaast gesteld dat verzoeker niet in staat is om geloofwaardige verklaringen af te leggen over verschillende aspecten van zijn beweerde homoseksualiteit, met name de ontdekking van zijn homoseksualiteit, de homoseksuele relaties die hij had en zijn kennis van de homofobie binnen de Oegandese gemeenschap.

Verzoeker verklaarde dat hij in Oeganda een relatie had met P.K., die hij in 2010 heeft leren kennen (notities PO, p. 18-19) via een gemeenschappelijke vriend C. Zij werden een koppel in 2011 en bleven een koppel tot 2015 (notities PO, p. 18) toen P. verdween. Volgens zijn verklaringen had verzoeker bijgevolg een relatie met deze man gedurende vier jaar. Desalniettemin stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing dat hoewel meermaals aan verzoeker werd gevraagd P. te beschrijven, verzoeker niet verder komt dan een vage beschrijving van zijn lengte en postuur en het feit dat zijn haar kort geschoren is en dat hij een lieve, optimistische en behulpzame man is (notities PO, p. 29, 30). Indien verzoeker daadwerkelijk gedurende een aanzienlijke periode van vier jaar een relatie zou gehad hebben met P.K. en dit bovendien zijn eerste relatie was met een man in Oeganda, zoals hij beweert, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in staat zou zijn om een meer gedetailleerde beschrijving te geven. Het gaat immers om een relatie met een persoon die voor verzoeker een ingrijpende wending aan zijn leven heeft gegeven aangezien hij aan P. had gezegd dat zijn gevoelens voor hem wederzijds waren en zij blij waren dat ze samen konden zijn (notities PO, p. 22). De conclusie in de bestreden beslissing dat het feit dat hij nauwelijks iets kon zeggen over P. zijn uiterlijk en persoonlijkheid zelfs vragen oproept bij het eigenlijke bestaan van P., laat staan dat het geloofwaardig wordt geacht dat hij vier jaar lang een relatie zou hebben gehad, is dan ook terecht. In het verzoekschrift wordt geen enkele poging ondernomen om de vaststellingen over verzoekers verklaringen over P.'s uiterlijk en persoonlijkheid, die steun vinden in het administratief dossier te weerleggen.

Voorts blijkt verzoeker ook wat betreft de context waarin verzoeker en P. een koppel werden en de gesprekken die zij voerden over hun gevoelens en geaardheid tijdens het persoonlijk onderhoud niet veel verder te komen dan vage en oppervlakkige, weinig doorleefde verklaringen. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Ook bleek u doorheen het hele persoonlijke onderhoud, ondanks het vele aandringen van de dossierbehandelaar, niet in staat op een gedetailleerde, doorleefde wijze de context te schetsen waarin jullie een koppel waren geworden. Zo werd u gevraagd hoe jullie relatie evolueerde naar een romantische relatie waarop u antwoordde dat u hem “gewoon” werd en jullie elkaar leerden kennen en hij u over zijn familie vertelde. Wanneer gevraagd werd wanneer jullie dan echt een koppel werden, antwoordde u dat u dacht dat het 2011 was en dat het ook het “gewoon worden” was (NPOVVIB, p. 19). Wanneer u werd gevraagd om te preciseren wanneer in 2011 u precies een koppel werd met P., stelde u vaagweg dat het moeilijk was om te zeggen en dat u gewoon op een bepaald moment “open” werd tegen elkaar en dat u hem zaken begon te vragen en dat hij op een bepaald moment vertelde dat hij niet op meisjes viel. De dossierbehandelaar bleef echter polsen naar de oorsprong van uw relatie met P.. Toen hij vroeg wat er precies was gebeurd waardoor deze relatie een romantische relatie werd, antwoordde u dat u “niet meer specifiek” kon zijn dan dit (NPOVVIB, p. 20). De dossierbehandelaar vroeg nogmaals naar een concrete situatie waarop u besepte dat de overgang naar liefdespartners was gemaakt, waarop u stelde dat het was toen u zijn tante ontmoette omdat u toen het gevoel had dat u deel uitmaakte van uw leven – u wist echter ook niet wanneer dit was (NPOVVIB, p. 21). Toen u vervolgens werd gevraagd wanneer jullie precies jullie gevoelens aan elkaar kenbaar hadden gemaakt, stelde u dat het in 2011 was, maar dat u zich niet precies kon herinneren wanneer het was. Gevraagd naar meer uitleg bij de context van die avond, stelde u dat het gewoon een avond was zoals normaal, maar dan gaf hij een geschiedenis van zijn relaties en u had door dat P. zoals u was en dat dit “ok” was voor u. Vervolgens vroeg de dossierbehandelaar hoeveel tijd er zat tussen het moment dat P. u had gezegd dat hij op jongens viel en het moment dat jullie spraken over jullie gevoelens, waarop u antwoordde dat het dezelfde avond was, maar dat jullie er ook later nog over praatten, want “het was geen breekpunt” (NPOVVIB, p. 21). Toen de dossierbehandelaar nogmaals vroeg wanneer het nu was dat u precies uw gevoelens kenbaar maakte aan hem, antwoordde u vaagweg dat het na “een tijdje” was. Toen de dossierbehandelaar verduidelijking vroeg stelde u oppervlakkig dat het een lange tijd was, misschien weken (NPOVVIB, p. 21). Toen de dossierbehandelaar nogmaals vroeg wanneer het precies was dat uw*

relatie evolueerde van vriendschapsrelatie naar romantische relatie zei u nogmaals dat het voor u moeilijk was om de exacte maanden te geven en dat u niet goed kon zeggen wanneer het precies gebeurde. Gevraagd of het in het begin van het jaar, het midden of het einde was, antwoordde u gissend dat u kon zeggen dat 2011 misschien al naar het einde toe ontwikkelde. Het feit dat u dermate vaag was over wanneer of in welke context u precies een relatie begon met P. Kat., komt dan ook niet doorleefd over en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relatie met P. dan ook. Ook uw verklaringen over de gesprekken die u en P. zagezegd voerden over jullie homoseksuele gevoelens en geaardheid bleken niet doorleefd en ongeloofwaardig. Zo werd gevraagd naar uw reactie toen P. "open" werd tegen u en vertelde over zijn seksualiteit. U stelde nietszeggend dat u hem "geen bevroren gezicht" gaf en dat u dacht dat dit mogelijk de beste mogelijkheid was en dat u hem kende als een vriend en dat hij een prachtig persoon was (NPOVVIB, p. 20). Toen de dossierbehandelaar wilde weten hoe u precies reageerde toen P. u vertelde dat hij niet op meisjes viel, antwoordde u dat u P. vroeg om het uit te leggen, waarop u stelde dat hij een beetje in detail uitlegde over zijn persoonlijke gevoelens, dat hij nooit gevoelens had voor een vrouw, geen relaties had gehad en dat hij altijd al een relatie wilde met een persoon van hetzelfde geslacht en dat de meeste andere zaken de moeilijkheden en uitdagingen waren die hij al had tegengekomen in de jaren voor ze elkaar hadden ontmoet (NPOVVIB, p. 20). Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg wat deze moeilijkheden waren antwoordde u inhoudsloos: "zoals dat het moeilijk was om te wonen als een homoseksueel in het land" (NPOVVIB, p. 20). Gevraagd hoe u hier dan weer op reageerde, antwoordde u dat u "gewoon ok was met alles" en dat het gevoel resoneerde met u omdat u gelijkaardige ervaringen had. Uzelf reageerde toen "niet echt blij", maar zei hem dat het "ok" was en dat P. niets moest vrezen (NPOVVIB, p. 20). Toen de dossierbehandelaar van het CGVS vervolgens wilde weten wat er daarna gebeurde, stelde u vaagweg dat jullie gewoon hebben verder gedaan en "iets sterks" bouwden. Ook over uw reactie op deze onthulling van P. antwoordde u vaagweg dat u niet wist wat te zeggen en dat u zich af vroeg of het wel waar was (NPOVVIB, p. 21). Wanneer werd gevraagd hoe jullie relatie in de periode na de onthulling was, antwoordde u nietszeggend dat het "traag" was, maar dat jullie contact wel gewoon doorging en dat het niet ongemakkelijk was, maar dat u hem geen rechtstreeks antwoord wilde geven (NPOVVIB, p. 21). Wanneer u vervolgens werd gevraagd wanneer u dan wel klaar was om hem een antwoord te geven, stelde u opnieuw vaagweg dat het "na een tijdje" was (NPOVVIB, p. 22). U stelde dat u met hem naar de film ging en dat jullie vervolgens naar zijn huis gingen en dat u hem na een aantal drankjes vertelde dat uw antwoord een ja was (NPOVVIB, p. 22). De dossierbehandelaar vroeg u vervolgens wat er veranderd was dat u nu wel ja kon antwoorden, waarop u stelde dat er niets was veranderd maar dat het zo was dat u "blij" was en dat u hem niet meteen kon zeggen dat u blij was en dat jullie samen konden zijn (NPOVVIB, p. 22). Ook wanneer u werd gevraagd wat er na deze openbaring gebeurde met jullie relatie antwoordde u in vage en algemene termen, namelijk dat jullie "zo blij" waren en dat jullie praatten over wat jullie zouden doen in de toekomst en hoe jullie zouden leven, "vele, vele dingen" (NPOVVIB, p. 22). Toen de dossierbehandelaar later vroeg hoe jullie omgang veranderde met elkaar, kon u enkel oppervlakkig zeggen dat jullie meer probeerden samen te zijn in de avond, maar dat jullie zich in het openbaar gewoon als vrienden gedroegen. Het feit dat u - wanneer er u werd gevraagd naar de gesprekken die u voerde met P.K. over jullie gevoelens en hoe de relatie vervolgens evolueerde - steeds in vage en algemene termen sprak over hoe jullie omgingen met de bekendmaking van gevoelens aan elkaar, alsook hoe jullie relatie vervolgens evolueerde, komt eveneens niet doorleefd over en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van jullie relatie nog verder." De Raad stelt opnieuw vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze motieven die steun vinden in het administratief dossier te weerleggen. Ten overvloede stelt de Raad ook vast dat verzoeker geen enkel document kan neerleggen dat een begin van bewijs zou kunnen vormen van verzoekers relatie met P.K. of diens bestaan. Het voorgaande volstaat reeds om te besluiten dat verzoeker zijn homoseksuele relatie met P.K. in Oeganda tussen 2011 en 2015 niet aannemelijk maakt.

Ook wat betreft de homoseksuele relatie die verzoeker met B.K. zou hebben gehad, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van deze relatie bij voorbaat fundamenteel ondermijnd wordt door het feit dat hij initieel niet meer over hen kon zeggen dan dat hij B. heette en dat vermits het om de eerste man in Europa ging waarmee hij een homoseksuele relatie had, redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij op zijn minst spontaan kon aangeven wat zijn naam was en dat het feit dat hij na de pauze plots kon zeggen dat zijn naam B.K. was, aan deze vaststelling niets afdoet. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkel verweer wordt gevoerd tegen deze motieven, die correct en pertinent zijn.

Tenslotte blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij de moord op D.K., een vooraanstaand LGBTI-activist in Oeganda in 2004 situeerde nadat volgens hem de eerste anti-homowet werd gestemd (notities PO, p. 28) terwijl uit de landeninformatie in het administratief dossier bijgebracht door het CGVS blijkt dat D.K. in 2011 werd vermoord en dat de eerste Anti-Homosexuality Act in Oeganda dateert van 2009. Verzoeker situeerde het begin van zijn bewustwordingsproces vaagweg in de periode dat hij secundair onderwijs volgde en zoals gezegd verklaarde hij gedurende vier jaar een relatie te hebben gehad met P.K. tussen

2011 en 2015 en dat hij ook met twee andere mannen samenleefde in Oeganda. Verzoeker zou dus als volwassen man een langdurige relatie gehad hebben met een andere Oegandese man en ook met twee andere mannen hebben samengeleefd. Het is *in casu* in de door hem geschetste omstandigheden dan ook niet aannemelijk dat hij beide voor de LGBTI-gemeenschap in Oeganda belangrijke gebeurtenissen niet eens bij benadering in de tijd weet te situeren, te meer nu verzoekers relatie met P.K. zou begonnen zijn in hetzelfde jaar van de moord op D.K.. Waar verzoeker betoogt dat men bezwaarlijk kan stellen dat verzoeker te weinig weet over D.K. terwijl men zelf erkent dat verzoeker hem afdoende kende ten tijde van de eerste asielaanvraag, gaat hij gemakshalve voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing ook wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker verklaarde dat hij als volwassen man een langdurige homoseksuele relatie had in Oeganda en hij desondanks de dood van D.K. en de introductie van de Anti-Homosexuality Act situeerde vele jaren voor zij werkelijk plaatsvonden en dat verwacht kan worden dat deze zaken tijdens zijn relaties met mannen moet aan bod gekomen zijn. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksualiteit en de problemen die daaruit zouden voortgevloeid zijn bijkomend ondermijnt en dat verzoeker de conclusie in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde homoseksualiteit niet weet te weerleggen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het gegeven dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, waarin hij verklaarde zelf geen homoseksueel te zijn maar hiervan verdacht werd in Oeganda, definitief werd afgesloten met het arrest van de Raad van 1 maart 2018 en hij pas in november 2020 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland en op 2 juli 2021 in België. Ook al kan uit het feit dat een verzoeker, wegens zijn terughoudendheid bij het onthullen van intieme aspecten van zijn leven, niet meteen van bij de eerste asielaanvraag heeft verklaard homoseksueel te zijn, niet de conclusie worden getrokken dat deze verzoeker niet geloofwaardig is, is dit *in casu* wel een bijkomende indicatie van de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksualiteit. Er kan immers, indien verzoeker daadwerkelijk langdurige homoseksuele relaties heeft gehad voor zijn komst naar Europa, maar dit niet heeft verteld in het kader van zijn eerste verzoek redelijkerwijze verwacht worden dat hij geen drie jaar zou wachten om in België opnieuw asiel aan te vragen op basis van deze homoseksuele relaties in Oeganda. Verzoeker vond het duidelijk niet problematisch om zijn eerste verzoek te baseren op een (ongeloofwaardig bevonden) toegeschreven homoseksualiteit. Zelfs indien zou worden aangenomen dat hij toen kampte met schaamtegevoelens of terughoudendheid om toen zijn werkelijke seksuele oriëntatie te onthullen alsook zijn langdurige relaties met mannen in Oeganda, is het weinig aannemelijk dat hij zo lang wachtte om een volgend verzoek op die basis in te dienen.

Wat betreft de foto van de email die zou zijn verstuurd op 19 mei 2017 (en niet op 19/05/2019 zoals verkeerdelijk vermeld in de bestreden beslissing) door de Belgische ambassade naar de baas van Brussels Airlines Oeganda (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4), op basis waarvan verzoeker verklaarde dat de gegevens van zijn eerste verzoek om internationale bescherming bekend zouden geraakt zijn in Oeganda, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet wordt vernoemd in de bewuste email en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat dit document over verzoeker zou gaan. Verzoekers naam wordt er nergens in vermeld en diens identiteit kan er evenmin uit de inhoud van de email worden afgeleid. Dat het zou gaan om een email aan de baas van Brussels Airlines Oeganda kan evenmin blijken uit het document dat door verzoeker werd neergelegd, laat staan zijn zus C. bij dit bedrijf zou werken. In de bestreden beslissing wordt hierover en over de email van zijn Nederlandse advocate L.G. die hierop betrekking zou hebben, het volgende gemotiveerd: *“Wat betreft de foto van de mail die verstuurd zou zijn door de Belgische ambassade naar de baas van Brussels Airlines Oeganda, die volgens u moet aantonen dat de Belgische overheid de gegevens van uw eerste VIB zou gelekt hebben aan de manager van Brussels Airlines Oeganda, worden enkele zaken opgemerkt. U voert dit document aan als bewijs voor deze bewering en stelt bovendien dat dit informatiek door de Belgische overheid de reden was waarom u bepaalde zaken verzweg in uw eerste VIB, zoals uw homoseksualiteit. Er wordt op gewezen dat dit document een kopie van een foto betreft, wat een gemakkelijk te fabriceren document betreft. Verder wordt er nergens in dit document melding gemaakt van uw naam, het betreft dan ook een document dat hoogstens kan aantonen dat iemand van de Belgische ambassade info zou doorgespeeld hebben over een familielid van een van zijn werknemers die asiel heeft aangevraagd in België. Er is geen enkel bewijs dat dit document over u zou gaan. Verder verklaarde u dat u dit document reeds in uw bezit had tijdens uw eerste VIB-procedure. Het feit dat u dit niet eerder voorlegde is dan ook nefast voor het authentieke karakter van het document. Temeer omdat u in uw eerste verzoek wel degelijk praatte over het feit dat uw zus op de hoogte was gebracht van uw verzoek voor internationale bescherming. Indien dit het geval was, kan er niet ingezien worden waarom u dit niet zou voorgelegd hebben. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd tijdens het persoonlijke onderhoud in het kader van uw huidige verzoek, kon u geen bevredigende uitleg bieden. U zei dat u bang was voor deportatie en dat u*

het daarom niet voorlegde en dat u nooit een advocaat had in België en het daarom ook niet aan hen kon geven. De dossierbehandelaar wees u er op dat u wel degelijk een advocaat had gehad in de beroepsprocedure bij de RvV waarop u antwoordde dat u zich niet kon herinneren of u het document had afgegeven aan uw advocaat (NPOVVIB, pp. 38-39). Er wordt verder nog op gewezen dat zelfs als men zou aannemen dat het document authentiek is – quod non en dat het effectief over u gaat, dan nog kan dit geen invloed hebben op de hierboven gemaakte vaststellingen. Het loutere feit dat uw zus op de hoogte zou zijn gesteld van het feit dat u een VIB indiende in België heeft geen invloed op de beoordeling dat uw homoseksualiteit en uw vrees voor vervolging omwille van uw beweerde homoseksualiteit niet geloofwaardig zijn. Uw bewering dat uw volledige asiendossier werd overgemaakt, blijft een bonte verklaring die u op geen moment staaft. Uw bewering tijdens het persoonlijke onderhoud in het kader van uw huidige verzoek dat iedereen in Oeganda op de hoogte zou zijn gebracht van uw homoseksualiteit door C. is nog onwaarschijnlijker en evenmin onderbouwd. De bewering is bovendien een onmogelijkheid, gezien u in uw eerste verzoek expliciet verklaarde geen homoseksueel te zijn. Toen u hiermee werd geconfronteerd tijdens het onderhoud in het kader van uw huidige verzoek, stelde u dat C. alles vertelde wat haar baas haar had verteld en wat er in het nieuwsartikel stond. Niet alleen had u op het moment van de mail van de ambassade aan de baas van uw zus C. (19/05/2019) het artikel nog niet voorgelegd, u deed dit pas tijdens het persoonlijke onderhoud in het kader van uw eerste verzoek (26/09/2017) (NPOVVIB, p. 39), er werd bovendien reeds uitgebreid gemotiveerd dat het krantenartikel in de Kampala Sun een vals artikel betreft. Bijgevolg blijken uw verklaringen over de bekendmaking van uw homoseksualiteit door uw zus C. dan ook bedrieglijk. De mail naar uw Nederlandse advocate L. G. kan hoogstens aantonen dat u contact heeft gehad met haar betreffende het beweerde lek van uw persoonsgegevens. Dit heeft echter eveneens geen invloed op de beslissing die wordt genomen in uw huidige verzoek.” De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen deze motieven die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Hij beperkt zich tot de stelling dat het aannemelijk is dat men niet graag tegen het CGVS praat als uit een foto van de mail van de Belgische ambassade naar de baas van Brussels Airlines Oeganda blijkt dat deze informatie naar het herkomstland gelekt wordt, maar gaat voorbij aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat er geen bewijs voorligt dat dit document over verzoeker gaat, dat het een kopie van een foto van een email betreft en dus een makkelijk te manipuleren document en dat zijn bewering dat iedereen in Oeganda op de hoogte zou zijn gebracht van zijn homoseksualiteit door C. op basis van deze email onwaarschijnlijk en niet onderbouwd is en ook onmogelijk aangezien hij bij zijn eerste verzoek verklaarde niet homoseksueel te zijn en de email dateert van vier maanden voor de datum waarop hij het artikel in de Kampala Sun neerlegde.

De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker geen enkel verweer voert tegen motieven in de bestreden beslissing inzake de overige door hem neergelegde documenten. Hierover wordt op goede gronden gemotiveerd dat “Zo kunnen de schoolrapporten die u voorlegt hoogstens aantonen dat u school heeft gelopen op B. adventist school en M. College en dat u afstudeerde in het secundaire onderwijs. Deze hebben echter geen invloed op de beslissing die wordt genomen in het kader van uw huidige verzoek. Wat betreft de verklaring die u neerlegde waarin u de beslissing aanvecht die werd genomen door het CGVS in het kader van uw eerste verzoek, dient gewezen te worden op het feit dat dit betrekking heeft op uw vorige verzoek, waarin reeds een definitieve beslissing werd genomen, en dus geen invloed heeft op de beslissing die wordt genomen in het kader van uw huidige verzoek. Wat betreft de documenten uit Duitsland die u voorlegde, dient er op gewezen te worden dat deze betrekking hebben op uw periode in Duitsland en hoogstens aantonen dat u daar was en een VIB heeft ingediend. Bijgevolg hebben ook deze documenten geen invloed op de beslissing die wordt genomen in het kader van uw huidige verzoek” en “Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 27 januari 2023. Op 30 januari 2023 maakte u via uw raadsman enkele opmerkingen over. Deze hadden echter allen enkel betrekking op de schrijfwijze van verschillende namen en plaatsen. De geleverde opmerkingen hebben dan ook geen invloed op de hierboven gemaakte conclusies”. Bij gebrek aan enig verweer tegen deze pertinente motieven, worden zij door de Raad overgenomen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker geen vrees voor vervolging in zijn land van herkomst omwille van zijn beweerde maar niet aannemelijk gemaakte seksuele gerichtheid aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Oeganda zou hebben gekend.

5.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Oeganda actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te baseren op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord in het Engels, taal die verzoeker machtig is. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET